

Cveto
Preželj

ANGELSKI OBRAZI

Angelski obrazi,
samo angelsko človeški
ob temnem vojaškem bobnu.

Senca prvega obraza je pregnala ptice,
razcvetela steklene bisere
za prebivalce dolgih pokrajin
in živela v senci neznanega,
norega obraza,
in se bojevala.

Velika, bogata mesta.
Prepoteni prsti človeka,
ki spremlja na seje nori obraz
in ga ščiti z molkom
in nikoli ne spregovori
cenzuriranih besed.

Velika, ozvočena mesta.
Angelski obrazi
na vrhovih smrti.
Kruh. Kri. Kurbe.
Vsakdanji kruh.

KORAKI Preglasno korakate,
naše otroke budite iz spanja
s svojimi paradami
in obletnicami
in se skoraj vsak dan
pijani vračate domov
in pravite,
da ste proslavljali,
da je navsezadnje dolgčas
biti samo doma
in ničesar doživeti.

Preglasno korakate.
Ceste pa so navajene na razgrajanje,
na zmedo, na strah.
Noči pa čakajo na revolucijo,
na umirjen, plemenit korak.

ČE BI VEDELI Če bi vedeli,
da zaprta okna skrijejo zvedavost,
listi zapečatijo stekla pred nasiljem,
bi brez strahu dvigali, spuščali vzglavja,
se odkašljevali, odkrivali v soparni noči
in stopili do svetilke
in se potopili v prosojno luč.

Oddani znak z lučjo
zbega spanje
in roka seže po stikalu,
da prežene sence
in medlo vstajanje odsevajo okna
in vse je znova skrito, ljubeznivo,
zlobno na stopniščih.

NE IZDIHNI Da se spoznamo,
moram slišati vdih patinastih,
prvih spoznanj.

(Podaljševanje alej
s kričavimi glasovi).

Ne izdihni vsega,
vsega zelenega, rdečega zraka,

prožnega ob skorji dreves,
 ob boku, ki zvotli prostor
 za svoje otroke
 in priseže zvestobo
 nemirnemu obračanju otroške glave.
 Ne izdihni vsega mehkega zraka,
 da ti listi ne prelepijo ust,
 da ti ne skrijejo vanje seme visokega drevesa
 in ga razkrijejo svetlobi.
 Z razbolelimi usti boš občudoval tujo rast
 in če ne boš pazil,
 boš čakal z odprtimi usti
 in čudež bo šel mimo tebe
 in razsipaval svoj plodni del
 in ga bohotal s širokimi potezami,
 z baročno okrašenimi začetnicami stanov
 in napisi bodo vedno večji,
 usta pa bodo postala majhna,
 okrogla, poljubljana,
 dobro zatisnjena,
 plačana, prepoštena
 za poželjivo rast denarja.

ZAKLIČITE IME STVARI

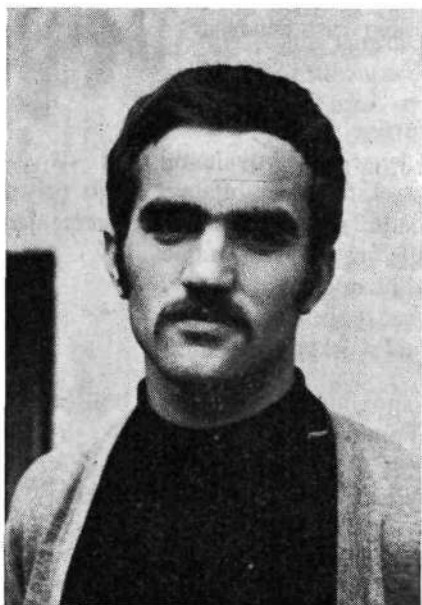
Zakličite ime stvari,
 ki vam je sveto varovala mirnost
 in vas v ekstazi pogubljal s svojo prisotnostjo,
 resničnostjo, na veke vekov nespremenjeno,
 in čakajte na odgovor odmeva,
 na grozljiv odgovor:
 ni nas več tam,
 da bi lahko iskali spomine.

Koliko spominov je ostalo na bojišču,
 koliko pomladi
 in toplega dima nad hišo
 in neurejenih obrazov, zmršenih las?

Zakličite ime stvari
 in poslušajte del svoje resničnosti,
 ki vam prinaša vse,
 kar vam lahko prinese
 in vas nato pusti,
 da ogrnjeni z dejanji
 prestrezate svoje poti
 in se pogreznjeni zapirate
 v krik, v hlastajoči zvonec.

Usmiljenje,
 saj to ni ime,
 to je že dejanje mnogih ljudi,
 odpovedajoče dejanje,
 enkratno, človeško
 in ni zaklicano brez pomena,
 je iskanje nove vrnitve
 na vijugasti tlak mesta,
 v izpolnjeni krog spoštovanja,
 slavnega laskanja, pomilovanja,
 v izvoljeni krog, nasilno združen,
 brez pomena za enega samega človeka.

Zakličite ime stvari,
 ki vam je sveto varovala mirnost
 in verjemite svojemu kriku.

Milan
 Mark

Okna

Neotipljiv strah, da postanem pravljica. Ko se popoldne zavlečem na hrib nad mestom in je dolina takó polna dreves in zraka, reka pa vsa temna in zelena, se primem za roko, da bi čutil utrip žile in si lahko rekel, kako nekje sem, resnično in neomajno. Prijetno je čutiti se živega. Občutim se v radosti, čeravno ves čas vem, kako bo tudi ta drobna radost nad mestom nekoč postala pravljica, spremenjena v popisane li-

ste. Nekega trenutka postanem spomin, postanem tisto nedoumljivo pojavljanje v besedah drugega. In kje je temna reka in kje ves svetli zrak nad dolino? In zakaj čudna groza ob misli, ki si jo ponavljam s tisto čudno vero v neresničnost: živel je v gradu brez oken in vrat? Čudna misel iz neke pravljice. Kdo je ta pravljica bil? Grozljiva misel živeti v gradu brez oken in vrat!